

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οδοσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων). μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — André Surville: ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ, μετάφρασις Σ**. — Βασιγκτιῶνος Ἰρβιγκ: ΦΑΣΜΑ - ΜΝΗΣΤΗΡ, μετάφρασις Δ**.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Με εὔρεν ἐρειδόμενον ἐπὶ τοῦ κίχλιδωτοῦ παραθύρου μου. (σελ 698).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

ΛΑ'

Παρελθουσῶν τῶν πρώτων ἐντυπώσεων, πρωτῶν τινά, εὐρισκόμενος ἐν τῇ φυλακῇ μου καὶ ἀνανύψας ἐκ τοῦ βαθέος ληθάργου, εἶδον πλησίον μου τὸν γέρω-Φρίξ·

παρ' αὐτοῦ δὲ ἔμαθον ὅτι τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀναχωρήσεώς μου ὁ κηδεμὼν μου τὸν διέταξε διὰ τοῦ Μαρτίνου νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ. Ἀπὸ δὲ τῆς ἡμέρας τῆς καθείρξεώς μου, ἡ Ἀρτεμις εὐρίσκετο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δημίου τῆς, ὁ δὲ Βασιτιανός, σκάνεται, δὲν ἐδυνήθη νὰ κατορθώσῃ τι. Τότε μοὶ ἐπήλθε κατὰ νοῦν νὰ δραπετεύσω.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ ἱατρός. Ἐκ τοῦ βλέμματός αὐτοῦ εὐκόλως ἠννόησα ὅτι ἦτο εἰς ἄκρον δυσηρεστημέ-

νος διὰ τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον τῷ ἀνέθεσαν.

— Ἐπιθυμῶ, κύριε βαρῶνε, μοὶ εἶπε, νὰ φανῶ πρὸς ὑμᾶς ἀληθὴς φίλος, ὅσῳ δὲ δυσάρεστοι καὶ ἂν ᾔηνε αἱ περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι σᾶς ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν μου, θέλω νὰ σας διαβεβαιώσω ἀπὸ τοῦδε περὶ τῶν εἰλικρινῶν καὶ ἀγαθῶν προθέσεών μου.

— Ζητεῖτε τὴν φιλίαν μου, κύριε, τῷ κπήνητσα· ἀλλ' εἶνε πάρα πολὺ ἐν διαστήματι μιᾶς ἡμέρας σχεδόν... καὶ μάλιστα δι' ὑμᾶς, τὸν ὅποιον ἐγνώρισα ὡς συνόχορον ἀδίκων καὶ ἀθεμίτων πράξεων. . .

— Νά, τὸ ὁμολογῶ, ὑπέλαβεν ἐκ πρώτης ὄψεως εἶμαι καὶ ἐγὼ συνέννοχος· ἀλλὰ σκεφθῆτε ὅτι ἂν δὲν ἤθελον ἀποδεχθῆ τὸ θλιβερόν του ἔργον, βεβαίως θὰ εὕρισκετο ἄλλος τις νὰ πράξῃ τοῦτο...

— Δηλαδή δὲν ἠθελήσατε νὰ ζημιωθῆτε πρὸς ὄφελος ἐνὸς ἄλλου συναδέλφου σας...

— Ἐν ἐνὶ λόγῳ, κύριε, γνωρίζω ὅτι ἡ ὀμιλία αὐτὴ σας δυσχεραστεῖ, ὡς ἐπίσης γνωρίζω ὅτι ἔχετε θανασίμους ἐχθρούς, οἱ ὁποῖοι σας καταδικάζουσιν· ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ ἰδέα τοῦ νὰ σας βοηθήσω, ὅπως ὑπερνικήσατε αὐτούς μ' ἐπέισε ν' ἀποδεχθῶ τὰς προτάσεις των καὶ νὰ παράσχω εἰς αὐτοὺς τὴν συνδρομὴν μου.

— Οὕτω λοιπὸν δὲν με θεωρεῖτε καὶ σεῖς ὡς παράφρονα;

— Δὲν θὰ ἔχαIRON τοσαύτην ἐπιτημονικὴν ἀξίαν, ἂν πρὸς στιγμὴν ἤθελον ἀμφιβάλλει περὶ ὑμῶν...

— Ὡστε θὰ μοι ἀποδώσετε τὴν ἐλευθερίαν μου;

— Σας τὸ ὑπόσχομαι... ἀλλ' ὅταν ἐννοήσω ὅτι, πράττων τοῦτο, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος δι' ὑμᾶς.

— Πῶς! ὅταν ἐννοήσατε ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος δι' ἐμέ;

— Βεβαίως! καὶ δὲν ἐννοεῖς ὅτι οἱ ἐχθροὶ σας πάντοτε ὑποπεύονται; Ὡ! ἔχουσι λάθει ὄλα τὰ κατάλληλα μέτρα των!... Ἰδοῦ, προσέθηκε χαμηλοφώνως, παρατηρήσατε εἰς τὴν αὐλὴν τοὺς δύο ἐκείνους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι περιπατοῦσιν εἶνε ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι μεταμορφωθέντες εἰς νοσοκόμους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς μένει ὡς διαρκῆς σκοπὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου σας, ὁ δὲ ἕτερος ἀναπληροῦ αὐτὸν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀπουσίας του· καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοιοῦτοι ἐπαγρυπνοῦσι ἐκτὸς τῆς οἰκίας· εἰς τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν, δύνανται νὰ σας ἀρπάσωσι καὶ νὰ σας καθεῖρξωσιν εἰς ἄλλην φυλακὴν, διότι ὁ κύριος Δὲ Ζονβάλ εἶνε πολὺ ἰσχυρὸς καὶ σας διεκλήρυσεν ὡς ἐπικίνδυνον παράφρονα.

Ἐδίστασα νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς λόγους του.

Τοῦτο δ' ἐννοήσας, ἐξηκολούθησε:

— Θέλετε ἀποδείξετε δι' ὅ,τι σας εἶπον; μοι εἶπε. Δραπετεύσατε!... σας παρέχω ἐγὼ τὰ μέσα... Θέλω μᾶλλον νὰ ὑποπευθῶσιν ἐμὲ ἢ νὰ θεωρῶμαι ὑφ' ὑμῶν ὡς συνέννοχος ἀπανθρώπου ἐγκλήματος. Νὰ ἐνθυμηθῆτε ὅμως μόνον ὅτι ἐπράξα τὸ καθήκον μου, εἰδοποιήσας ὑμᾶς. Ἄν ὅμως προτιμήσατε νὰ μὲνητε ἐδῶ, ὅπως παρουσιασθῆ καταλληλοτέρα εὐκαιρία διὰ νὰ φύγητε ἐντεῦθεν, τότε θὰ ἦμαι δι' ὑμᾶς ἀπλὸς ἰατρός καὶ οὐχὶ δεσμοφύλαξ.

— Καὶ θὰ μοι ἐπιτρέψετε νὰ γράψω καὶ νὰ λαμβάνω ἐπιστολάς ἐκ τῶν φίλων μου;

Χωρὶς νὰ μοι ἀπαντήσῃ, ἔκρουσε τὸν κῶδωνα.

Ἀνθρώπος τις ἐνεφανίσθη· πάραυτα δὲ ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτο εἰς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες μὲ εἶχον συλλάβει.

— Ἐρμάννε, εἶπεν ὁ ἰατρός, φέρε μου ἄ-

μέσως ἐδῶ τὸ γραφετόν μου. Ἄν ὁ κύριος κόμησ σοὶ δώσῃ ἐπιστολάς διὰ τὸ ταχυδρομεῖον, νὰ σας διαβιβάσῃς ἀμέσως· θὰ ἐκτελέτῃ τὰς διαταγὰς του πάντοτε χωρὶς ἀντιλογίαν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐξῆλθεν.

— Δὲν πρέπει ὅμως νὰ σας κρύψω, μοι εἶπε μειδιῶν ὁ κύριος Σχούλτς, ὅτι θὰ ἦτο ἀφροσύνη ἂν ἀπετεινεσθε εἰς αὐτόν, προκειμένον περὶ δραπετεύσεως.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἐξεπλάγην ἔτι μᾶλλον.

— Μοὶ εἶνε λοιπὸν ἀπηγορευμένον νὰ ἐξέλθω τοῦ δωματίου τούτου;

— Ἐλθέ νὰ περιδιαβάσωμεν εἰς τὸν κῆπον, ὑπέλαβεν ἐγερθεῖς· θ' ἀναπνεύσατε καθαρὸν ἀέρα.

Τὸν ἠκολούθησα, πάντοτε δυσπιστῶν. Διήλθομεν αὐλὴν τινα καὶ εἰσῆλθομεν ἐντὸς μικροῦ ἀλλὰ κομποῦ περιβόλου. Οἱ δύο ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ φύλαξιν μου καὶ τοὺς ὁποίους μ' εἶχε δεῖξει ὁ Σχούλτς, ἤρχισαν πάραυτα νὰ μας ἀκολουθῶσι μετὰ προφυλάξεως.

— Ἐ! σεῖς, τοῖς εἶπεν ἀποτόμως ὁ κύριος Σχούλτς, εἰμπορεῖτε νὰ ἐκπληρῆτε τὰ καθήκοντά σας, ἀλλ' ὄχι νὰ με ἀκολουθῆτε κατὰ βῆμα... Παρατηρεῖτέ μας μακρόθεν...

Καί, ἀποταθεὶς πρὸς ἐμέ·

— Μὴ σε μέλει, μοι εἶπεν, ἔχω καὶ ἄλλον κῆπον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς μου.

Τότε ἤρχισα νὰ ὑποπεύωμαι.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε ποσῶς φυλακὴ, ὅπως ἐνόμιζον οἱ ἐχθροὶ σας, προσέθηκεν· οὐχ ἦττον δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ νὰ καταστήσω αὐτὴν παράδεισον... Δύναμαι ὅμως νὰ σας διαβεβαιώσω ὅτι, ἐφ' ὅσον χρόνον διαμένετε ἐδῶ, θὰ καταστήσω αὐτὴν ὀλιγώτερον ὄχληράν...

Ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἐν μεγίστῃ ἀμνηχανίᾳ διατελῶν· ἀλλὰ, περιεστοιχισμένος ὢν ὑπὸ τοσοῦτων κινδύνων, δὲν ἐνόμισα ὀρθὸν νὰ λάβω ὀριστικὴν τινα ἀπόφασιν περὶ τῆς τύχης μου, πρὶν ἢ πληροφρηθῶ περὶ τῶν ἐκτὸς τῆς φυλακῆς μου συμβαϊνόντων. Ὅθεν, ἐπωφελήθεις τῆς εὐκολίας, ἦν εὐγενῶς μοὶ παρέσχεν ὁ δόκτωρ Σχούλτς, ἔτι δὲ ἐπιθυμῶν νὰ δοκιμάσω ἂν οἱ λόγοι αὐτοῦ ἦσαν εἰλικρινεῖς, ἔγραψα εἰς τὸν Βασιτιανὸν ἐπιστολήν με τοιοῦτον ὕφος, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μὲ ἐξέθετε ποσῶς, ἐν ἢ περιπτώσει ἢ ἐπιστολῇ μου ἀπεσφραγίζετο.

Διήλθον τέσσαρας ὀλοκλήρους ἡμέρας ἐν μεγίστῃ ἀγωνίᾳ, ἀναμένων ἀπάντησιν, καὶ ἤρχισα νὰ ὑποπεύωμαι κατὰ τοῦ Σχούλτς. Ἐπὶ τέλους, πρωῖαν τινὰ, ὁ Ἐρμάννος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, κρατῶν ἂνὰ χεῖρας ἐπιστολήν. Ἦτο ὁ χαρακτήρ τοῦ Βασιτιανῶ... Ἐθράυσα τὴν σφραγιδα μετὰ παλμῶν καρδίας καὶ ἀνεγνώσα τὰ ἐξῆς:

«Εἶμαι πολὺ δυστυχῆς, κύριε Ἀνδρέα, διότι δὲν ἔχω νὰ σας ἀναγγεῖλω εἰμὴ κακὰς εἰδήσεις. Εὐθύς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, ἔτρεξα πρὸς τὸν σύντροφόν μου ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχον τοποθετήσει εἰς

Μωφέρ. Εἶχον πράξει καλῶς, πέμψας αὐτὸν ἐκεῖ, διότι εἶχε κατορθώσει ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχνη τῆς ἀμαξίας, τὰ ὁποῖα διήρχοντο ἐκ τῆς μεγάλης ὁδοῦ. Ἠκολούθησαμεν αὐτὰ μαζῆ. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν παρετηρήσαμεν μέρος τι, ὅπου ἡ ἀμαξία εἶχε βεβαίως σταματήσει. Τὰ ἔχνη τῶν ἵππων καὶ τῆς ἀμαξίας ἦσαν μᾶλλον καταφανῆ. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι ἐκεῖ θὰ συνηντήθησαν με ἄλλους πολλοὺς, καθόσον πολλὰ ἔχνη ἀνθρωπίνων ποδῶν ἐφαινοῦτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἀλλὰ τὰ ἔχνη ταῦτα δὲν διεκρίνοντο ἀλλαχού. Τότε ἠνόνθησα ὅτι τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐντὸς τῆς ἀμαξίας, εἶχε κατέλθει. Τὸ πέλμα τοῦ ὑποδήματος ἦτο τοσοῦτον μικρόν, ὥστε δὲν μοι ἔμεινε πλέον οὐδεμία ἀμφιβολία. Ὀλίγον δὲ μακρὰν ἔχνη μεγάλου ὑποδήματος ἀπεδείκνυον ὅτι εἶχε κατέλθει τῆς ἀμαξίας καὶ ὁ Πλακιδας. Τότε ὑπέθεσα ὅτι ἡ κόμησσα εἶχε διατάξει τὸν ἐπιστάτην νὰ σταματήσῃ, καὶ ὅτι, ἐννοήσασα ἴσως ἐνέδραν τινὰ, ἤρνεῖτο νὰ τον ἀκολουθήσῃ πεισθεῖσα δὲ κατόπιν ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ μόνη, ἀνέβη καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀμαξίαν. Ἠκολούθησαμεν καὶ πάλιν τὰ ἔχνη τῆς ἀμαξίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐχάσαμεν αὐτὰ κατὰ τὴν μεγάλην ὁδόν, τὴν ἀγούσαν εἰς Φουμῶ.

«Οὐχ ἦττον δὲν ἀπηλπίσθημεν· εἰσῆλθομεν εἰς Φουμῶ καὶ κατόπιν εἰς Βρουσού, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθημεν νὰ μάθωμέν τι· τότε διηυθύνθημεν πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου ἐκεῖ ἐμάθομεν τὰ πάντα. Ὁ σταθμάρχης ἀνεμνήσθη ὅτι κυρία τις, περίλυπος καὶ μελαγχολική, καὶ εἰς ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος βεβαίως ἦτο ὁ Πλακιδας, περιέμενον ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς Δινάντης. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία ὅτι ἦσαν αὐτοί, τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον, μεταβὰς καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀνεγνώρισα τὴν ἀμαξίαν καὶ τοὺς ἵππους. Παρατήρησα ἐντὸς τῆς ἀμαξίας, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ. Βεβαιωθεὶς πλέον περὶ τῆς ἀνευρέσεως αὐτῶν, ἀφῆκα τὸν σύντροφόν μου ἐκεῖ καὶ διηυθύνθη εἰς Δινάντην. Δυστυχῶς ὅμως, καὶ τοι ἐπερίμενα ἐπὶ πολὺ, δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω τι περὶ αὐτῶν· ἀπελπισθεὶς δὲ ἐπέστρεψα εἰς Μωφέρ, ὅπου εὗρον μόνον τὸν Πλακιδαν. Ἐμαθον πρὸς τούτοις τὴν ἀναχώρησιν τοῦ γέρου Φριξ καὶ μετ' ὀλίγον, εἰς ἐπίμετρον πάντων, ἦλθεν ὁ ἕτερος τῶν συντρόφων μου, ἀναγγεῖλας μοι ὅτι ἀπώλεσε τὰ ἔχνη σας. Κατέστην πλέον παράφρονος ἐξ ὀργῆς. Ἦδη περιμένω τὰς διαταγὰς σας... γνωρίζετε ὅτι ἔχω φίλους. Ὁ Πλακιδας ἀπέβαλεν ὄλους τοὺς ὑπηρέτας τοῦ κόμητος καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Αἰκατερίνην καὶ λέγει δημοσίᾳ ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία κόμησσα θὰ βραδύνωσι πολὺ νὰ ἐπιστρέψωσιν. Περιμένω τὰς διαταγὰς σας καὶ ἐπαγρυπνῶ πάντοτε. Ἐδαπάνησα ἐκ τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐδώκατε, πεντακόσια φράγκα. Δὲν ἀπομακρύνομαι ποσῶς ἐκ τῶν τόπων τούτων, διότι φρονῶ ὅτι, ὅπως ἀνακαλύψω τι, πρέπει ἀννάως νὰ παραφυλάττω τὸν Πλακιδαν. Ὅπως δῆποτε ὅμως, ἀρκεῖ νὰ με διατάξῃτε· δὲ

ναμαι νὰ φθάσω καὶ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ὅταν πρόκηται περὶ τῆς σωτηρίας τῆς κυρίας κομήσσης.»

Αἱ λυπηραὶ αὐταὶ εἰδήσεις μὲ κατέβηλον ἐπαισθητῶς. Ἡ Ἄρτεμις εὐρίσκειτο κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δημίου τῆς, καὶ ἐγὼ ἤμην μακρὰν αὐτῆς, μὴ δυναμενος νὰ τὴν ὑπερασπισθῶ! Εὐρίσκειτο εἰς ἀπέραντον καὶ σκοτεινὸν λαβύρινθον καὶ εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ ἀνεύρω τὸ νῆμα αὐτοῦ. Οὐχ ἦττον ἔπρεπε μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ μάθω τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶχεν ἀπαγάγει τὴν Ἄρτεμιν ὁ δῆμιός τῆς. . . Ὡ! τὴν φορὰν ταύτην θὰ τον ἐφόνευον ἀσπλάγχως! . . . Αἴφνης ἰδέα τις μοὶ ἐπήλθε κατὰ νοῦν καὶ προσεκάλεσα πάραυτα τὸν ἰατρὸν.

— Κύριε, τῷ εἶπον, ἔλαβον πρὸ ὀλίγου ἐπιστολὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ συνεννοηθῶ ἀμέσως μετὰ τοῦ κηδεμόνου μου. Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἐπανήλθεν εἰςέτι εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἐπειδὴ θὰ γνωρίζετε βεβαίως τὸν τόπον, ἔνθα διαμένει, καθόσον θὰ ἔχετε ἀλληλογραφίαν μετ' αὐτοῦ, θὰ σας εἶμαι διὰ βίου εὐγνώμων ἂν με πληροφορήσητε τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του.

— Ἐπεθύμουν μετὰ πάσης χαρᾶς νὰ σὰς φανῶ ὠφέλιμος εἰς τοῦτο, μοὶ ἀπήντησεν ὁ κύριος Σχούλτς· ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, ἀγνοῶ ἐντελῶς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τοῦ κυρίου κόμητος· διατηρῶ μὲν ἀλληλογραφίαν μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὰς ἐπιστολάς μου διευθύνω πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦ ταγματάρχου Δὲ Ζονβάλ.

Ἐμεινα καὶ πάλιν εἰς τὸ σκότος.

— Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον, ἐπανελάβην ὁ δόκτωρ· θὰ παρακαλέσω τὸν κύριον Δὲ Ζονβάλ νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα καὶ τότε αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ σας εἶπῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε.

Εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην παρηγορήθην ὀλίγον.

Μετὰ μίαν ὥραν περίπου ὁ κύριος Δὲ Ζονβάλ ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψίν μου. Προσεπάθησα νὰ φανῶ ἀπαθὴς καὶ τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς διαμονῆς τοῦ κηδεμόνου μου· κατ' ἀρχὰς μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μοὶ γράψῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέμενα, μοὶ εἶπεν ὀριστικῶς ὅτι ὁ κύριος Μωφέρ τῷ εἶχεν ἀπαγορεύσει αὐτῆρῶς νὰ μοὶ γνωστοποιηθῇ ποτὲ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του. Μετεχειρίσθην ὅλα τὰ μέσα παρεκάλεσα, ἔκλαυσα, ἠπειλίησα, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀδύνατον. Ὁ κύριος Δὲ Ζονβάλ μοὶ ἔλεγε πάντοτε ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ παραβῆ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει εἰς τὸν κόμητα.

— Θὰ τῷ διαβιβάσω τὴν αἰτησίαν σας, μοὶ εἶπε, καὶ ἂν μοὶ δώσῃ τὴν ἀδειαν, θὰ σας γράψω.

Μ' ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθεν.

ΑΒ'

Ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας μὲ εἶχε καταλάβει βαθυτάτη μελαγχολία, ἥτις ἐνέβαλεν εἰς ἀνησυχίαν τὸν ἰατρὸν. Πρωτὰν τινὰ μὲ εὐρεν ἐρσιδόμενον ἐπὶ τοῦ κιγκλι-

δατοῦ παραθύρου μου, παρατηροῦντα μελαγχολικῶς τοὺς ὑψηλοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς μου, οὔτινές μοι ἀπέκρυπτον τὸν ὀρίζοντα.

— Λοιπὸν, κύριε βαρῶνε, μοὶ εἶπε, πάντοτε μελαγχολικός; Τί διάβολον! πρέπει ν' ἀποδιώξητε ἀπὸ τοῦ νοῦς σας τὰς λυπηρὰς ταύτας ἰδέας καὶ νὰ δεῖξητε ὅτι εἰσθε ἀνὴρ.

— Δὲν βλέπω ποσῶς, ἀπήντησα ἀταράχως, τί εἰμπορεῖ νὰ με φαιδρῶνῃ ἐδῶ...

— Τότε μὴ μένετε ποσῶς μόνος! Ἐστῶ θέλετε νὰ με βοηθήσητε εἰς τὸ νὰ σας ἐξαγάγω τῆς λύπης σας ταύτης; Δότε μοι τὸν λόγον σας ὅτι δὲν θὰ θελήσετε νὰ μ' ἐξαπητήσητε, καὶ ἐγὼ εἰς ἀντάλλαγμα θὰ σας προσφέρω ὡς διαρκῆ κατοικίαν σας τὴν σκιαδὰ τοῦ κήπου, ὅπου δὲν θὰ βλέπετε πλέον τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας, αἱ ὁποῖαι κατὰ πᾶσαν στιγμήν σας κἀμνουν νὰ πιστεύητε ὅτι εἰσθε δεσμώτης.

— Καὶ τί θέλετε νὰ σας ὑποσχεθῶ διὰ τὴν χάριν ταύτην;

— Ὅτι δὲν θὰ ζητήσετε νὰ δραπετεύσητε.

— Εἶνε πάρα πολὺ! τῷ ἀπήντησα· ἐξ-ακολουθήσατε ἐκτελοῦντες τὸ καθήκόν σας ἐν συνειδήσει.

— Ἄλλ' ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντός σας; . . . Μία ἀπόδρασις! . . . Ὁ Θεὸς ἤξεύρει ποῦ θὰ σας κλείσουν ἐπειτα! . . . Ἐδῶ τοῦλάχιστον εἰσθε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας, θὰ ὑπομείνετε ἓνα ἢ δύο μῆνας τὸ πολὺ καὶ ἐπειτα θὰ εἰσθε ἐλεύθερος. Ὁ λόγος μου ἔχει κύρος, ὅταν δὲ μετὰ ὀλιγοχρόνιον δοκιμασίαν, τὴν ὁποίαν ἤθελον θεωρήσει ἀρκούσαν πρὸς τοῦτο, πιστοποιήσω ὅτι ἔθεραπέυθητε ἐντελῶς, οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν γνώμην μου. Ἐχετε τὸ δίκαιον ὑπὲρ ὑμῶν· δότε μοι λοιπὸν τὸν λόγον σας ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι, καὶ ἂν μετανοήσητε, θὰ με εἰδοποιεῖτε πρὸ εἰκοσι-τεσσάρων ὥρων. . .

— Εἰς τρόπον ὧστε, εἰδοποιούμενος, νὰ λάβητε ἐγκαίρως ἀσφαλέστερα μέτρα. . .

— Αὐτοὶ εἶναι λόγοι πικροὶ μὲν, ἀλλ' οἱ ὅποιοι δέν με προσβάλλουσι. Μάθητε λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ ἐκινούμην ποσῶς ἐκ τῆς θέσεώς μου, ὅπως σας ἐμποδίσω τοῦ νὰ δραπετεύσητε, καθόσον εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ ἐνταῦθα κάθειρξις σας εἶνε ὅλως ἀδικος· δὲν δύναμαι ὅμως — καὶ εἰς τοῦτο θὰ συμφωνήσετε καὶ ὑμεῖς — νὰ σας ἀνοίξω ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ τὴν θύραν. Οἱ κανονισμοὶ μοὶ ἐπιβάλλουσι νὰ σας κρατῶ ἐνταῦθα. . .

— Τότε ἀναθεωρήσατε τοὺς κανονισμοὺς σας, ἀπήντησα.

Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ με ἀφῆκεν ἀποτόμως· ἔκτοτε δὲν τον ἐπανείδον εἰμὴ μετὰ δύο ἡμέρας, διότι δὲν ἐξηρχόμην πλέον. Ἐπέπρωτο νὰ πῶ μέχρι πυθμένος τὸ ποτήριον τῆς δυστυχίας.

— Ὡ! πόσον πρέπει νὰ ὑποφέρῃ καὶ ἡ Ἄρτεμις! ἔλεγον καθ' ἑαυτόν.

Ἡμέραν τινὰ μ' ἐπεσκέφθη ὁ κύριος Δὲ Ζονβάλ.

— Διεβίβασα τὴν αἰτησίαν σας εἰς τὸν φίλον μου Μωφέρ, μοὶ εἶπε, καὶ ἔρχομαι, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου, νὰ σας γνωστοποιήσω τὴν ἀπάντησίν του.

— Ἡ ὁποία βεβαίως δὲν θὰ ἦνε εὐνοϊκή.

— Καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Ὡς κηδεμὼν σας, πρέπει νὰ ἐπιζητήσῃ διὰ παντός τρόπον τὴν θεραπείαν σας. . .

— Ὡ! ἄς ἀφήσωμεν, κύριε, τὴν ὑποτιθεμένην παραφροσύνην μου, ἀφοῦ καλῶς γνωρίζετε ὅτι εἶνε ψεῦδος ἐπίτηδες ἐπινοηθέν.

— Εἰσθε κακῶς προδιατεθειμένος, ὑπέλαθε, καὶ δὲν ἐπιχειρῶ νὰ σας ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθετὴν ὁδόν, καίτοι ὁ κόμης, καθὼς γνωρίζετε, ἐνεργεῖ συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ συμβουλίου.

— Τὸ ὅποῖον ἔπεισε διὰ τῶν ψευδῶν παραστάσεων του, ὑπέλαβον.

— Δηλαδῆ, κατὰ τὴν γνώμην σας, ὑπῆρξε σκευωρία ἐναντίον του. Οὐχ ἦττον ὑπάρχει ἀκόμη ἐν πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχετε ἄκραν ἐμπιστοσύνην, καὶ τοῦτο εἶνε ἡ κυρία κόμησσα Δὲ Μωφέρ, ἡ ἀνεψία μου.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε, κύριε; ἐψιθύρισα ὠχριάσας εἰς τὸ ὄνομα ἐκεῖνο.

— Θέλω νὰ εἶπω ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἐπιδοκιμάζει τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἔλαθε πρὸς τὸ συμφέρον σας ὁ κύριος κόμης.

— Αὐτὴ; ἀνέκραξα. Εἶνε δυνατόν αὐτὴ νὰ ἐπιδοκιμάξῃ τὴν εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦτο κάθειρξίν μου; Δὲν θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ το πιστεύσω, κύριε, ἂν δὲν ἔχω ἀπόδειξιν ἐκ τῆς ἰδίας χειρὸς τῆς.

— Ἴδου αὐτὴ, μοὶ εἶπε ψυχρῶς.

Καί, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐπιστολὴν τινα, ἐνεχείρισεν αὐτὴν εἰς ἐμέ.

Ἡ ταραχὴ μου ὑπῆρξε τοσαύτη, ὧστε ἐνόμισα πρὸς στιγμήν ὅτι θὰ λιποθυμήσω.

— Ἀναγνώσατε, ἀναγνώσατε! ἐπανελάβην ὁ ταγματάρχης.

Ἐφροδῆθην ν' ἀποσφραγίσω τὴν ἐπιστολὴν. Τὸ ὄνομά μου ἦτο ἐπὶ τοῦ φακέλλου, γεγραμμένον διὰ τῆς χειρὸς τῆς Ἄρτεμιδος. Ὁ κύριος Δὲ Ζονβάλ μὲ ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός καὶ ἐφαινετο ὅτι ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἀπόκρυφα τῆς ψυχῆς μου. Ἐπὶ τέλους, καταβαλὼν πᾶσαν προσπάθειαν, ἀπεσφράγισα τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσα τὰ ἐξῆς:

Ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα,

Πολὺ ἐλυπήθην μαθοῦσα τὴν σκληρὰν ἀπόφασιν τῶν ἰατρῶν. Ἄλλ' ἡ δοκιμασία αὕτη ἐκρίθη παρ' αὐτῶν ἀπαραίτητος. Ἀνδρέα, ὑποτάχθητε εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, σ' ἐξορκίζω, καὶ μὴ θελήσης νὰ διακινδυνεύσης τὸ μέλλον σου, ἀφοῦ ἡ ἐπι τινας μῆνας ὑπομονὴ σου καὶ αἱ φροντίδες τοῦ δόκτορος Σχούλτς δύνανται νὰ χαροποιήσωσιν ἐκείνους, οὔτινες σὲ ἀγαπῶσι καὶ φοβούνται τόσῳ δι' ἐσά. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀκούσης τοὺς λόγους τῆς φίλης σου

Ἄρτεμιδος.

Υ. Γ. Περὶ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος ἐλπίζω ὅτι θὰ σ' ἴδω καὶ θὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν ὑπαταγὴν σου ταύτην.

Ἐμεινα ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Ἡ καρδιά μου δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Μὲ πόσας βασάνους τῇ ἀφηρέσατε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην; εἶπον εἰς τὸν κύ-

ριον Δὲ Ζωνβάλλ ἐγερθεῖς. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν εἶνε ἰδική της.

— Καὶ διατί, σὰς παρακαλῶ;

— Διὰ τί; ἐπανελάθον μετ' ἀγανακτῆσεως, διότι εἶνε ἀδύνατον, διότι...

— Διότι σὰς ἀγαπᾷ, δὲν εἶνε ἀληθές; ὑπέλαβε μετὰ μειδιᾶματος εἰρωνικοῦ. Συνεπλήρωσα τὴν ἰδέαν σας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτολμήσατε ν' ἀποτελειώσητε...

— Κύριε...

— Ἄ! συγγνώμην... Ἐχω τὸ δικαίωμα, πιστεύω, νὰ προφυλάξω τὴν ἀνεψιάν μου ἀπὸ πράξεως, ἢ ὁποία ἐδύνατο νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν της. Αὕτη ἡ ἰδέα μὰς ὠμολόγησε τὰ πάντα, κύριε, καὶ μὰς ἐβεβαίωσεν ὅτι σκοπίμως ὑπεκρίθη διὰ νὰ σας σώσῃ.

— Ὑπεκρίθη διὰ νὰ με σώσῃ; ἀνεκραξά ἐντρομος.

— Νομίζετε, κύριε, ὅτι ἡ κόμησσα Δὲ Μωφὲρ ἐλησμόνησέ ποτε τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ ὑπόληψιν, τὰς ὁποίας ὀφείλει εἰς τὸ ὄνομά της; Ἄκουσον' ἐπειδὴ πρέπει νὰ σας ἐξαγάγω ἐκ τῆς ἀπάτης, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε, θὰ σας διηγηθῶ τὸ ἐξῆς ἀληθὲς γεγονός... Ἡ ἀνεψιά μου εἶχεν ἐνοήσει τὸ ἄφρον πάθος, τὸ ὁποῖον ἐτρέφετε δι' αὐτὴν' ἦτο βεβαία περὶ ἑαυτῆς καὶ δὲν ἐπεχείρησε νὰ ὑπερασπισθῇ, οὕσα ἄλλως τε ἐν γνώσει τῆς διανοητικῆς σας καταστάσεως. Τὴν πρῶτην τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐμέλλετε νὰ παρουσιασθῆτε ἐνώπιον τῶν ἰατρῶν, σὰς εὗρεν, ὡς μὰς εἶπεν ἡ ἰδέα, πολὺ καταβεβλημένη. Ἡθέλησε λοιπὸν νὰ σας σώσῃ δι' ἐνὸς συγγνωστοῦ ψεύδους... τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον, ἕνεκα τῆς παραφορᾶς σας, διεκηρύξατε ἐνώπιον ὄλων. Ὡς ἐκ τούτου, φοβουμένη σήμερον μὴ δεινώσῃ τὴν θέσιν σας, ἐπιθυμεῖ, ὅπως καὶ ὁ σύζυγός της, ν' ἀγνοῆτε τὸν τόπον τῆς διαμονῆς της, φρονεῖ δὲ ὅτι ὁ χωρισμός καὶ ἡ βαθεῖα καὶ ἐπισταμένη μελέτη τῶν πραγμάτων θὰ σας καταστήσωσι σώφρονα καὶ θὰ σας ὑποδείξωσι βραδύτερον τὸν τρόπον, δι' οὗ θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐπαναλάβητε τὰς μεταξὺ ὑμῶν καὶ αὐτῆς προσηκούσας καὶ ἀνταξίας διὰ τὴν θέσιν σας εἰλικρινεῖς σχέσεις. Καὶ τότε ἀμφότεροι θὰ γελάσητε διὰ τὴν ἀνάρμοστον ταύτην παρεξήγησιν.

— Ἀρκεῖ, ἀνεκραξά μετὰ παραφορᾶς, ἀφήσατέ με!... Μὲ φονεύετε!

Μεῖνας μόνος, ἐρριφθὴν ὀλοφυρόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Ἐνόμιζον ὅτι τὸ πᾶν κατέρρεε περὶ ἐμοῦ, ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἐβυθίζετο πρὸ τῶν ποδῶν μου καὶ ὅτι ὁ ἥλιος ἐσβύνετο μετὰ τῶν ἐλπίδων μου καὶ τῶν ἐρώτων μου. Ἄρτεμις! Ἄρτεμις!... Ἐπεθύμουν νὰ μὴ πιστεύσω ἔτι, ἀλλ' εἶχον ἀνὰ χεῖρας τὴν ψυχρὰν ἐπιστολὴν της... ἀλλ' εἶχεν ὁμολογήσει τὰ πάντα εἰς τοὺς ἐχθρούς μου!... Ἡ ἀγνὴ καὶ ἰερὰ ἐκείνη φλόξ, ἣτις ὑπεστήριζε τὴν ζωὴν μου, ἦτο λοιπὸν δι' αὐτὴν νοσηρὸν καὶ βραχὺ ὄνειρον παράφρονος, τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχε πρὸς στιγμὴν δελεάσει!... Εἶτα ἀνεμιμησκόμεν ἐνδακρυσ τῶν ἀπείρων καὶ τρυφερῶν θωπειῶν, δι' ὧν ἄλλοτε μ' ἐπλήρου, τῶν σιωπηλῶν ἀγωνιῶν της,

τῶν συγκινήσεών της, τῶν δακρῶν της' ἔναυλος δὲ εἰσέτι ἦτο εἰς τὰ ὄψα μου ἡ ἐρωτικὴ της ἐξομολόγησις, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπληροῦτο ἀγανακτῆσεως... Καὶ τότε ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς ἀθλιὸν γύναιον καὶ ἐμειφόμεν αὐτῆς ὡς ἀρηθείσης τὸν ἔρωτά μου, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ἀγογγύστως θὰ ὑπέμενον τὰ πάνθεινα, καὶ προτιμησάσης, φεῦ! τὴν ἡσυχίαν της...

Ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ἡμέρας ἔμεινα ἄσιτος' ἤθελον νὰ ποθᾶνω ἐκ πείνης. Ἄλλ' εἶτα, σκεφθεὶς ὅτι ἐπλησίαζε τὸ τέρμα τῶν δεινῶν μου καὶ ὅτι, ἂν ἀπέθνησκον, εὐκόλως αὕτη θὰ μ' ἐλησμόνει, ἀπεπάσια νὰ ζήσω, ὅπως παράσχω εἰς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μ' ἴδῃ εἰς τὴν ἐσχάτην καὶ ἐλευσινὴν ἀπελπισίαν.

ΔΓ'

Οἱ μῆνες παρήρχοντο, Βιλχέλμ, καὶ ἐπέστη ὁ χειμῶν... Περιέμενον τὴν Ἄρτεμιν μετὰ παλμῶδους καὶ εὐέλπιδος ἀγωνίας... Ἄλλὰ δὲν ἦλθεν.

Ἐνόμισα ὅτι ἀπέθανε καὶ το εἶπον εἰς τὸν κύριον Δὲ Ζωνβάλλ. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, μοὶ ἔφερον οὗτος ἐφημερίδα τινὰ καὶ μοὶ ἀνέγνωσε τὴν περιγραφὴν χοροῦ τινος, δοθέντος ἐν τῇ αὐλῇ. Μεταξὺ δὲ τῶν κυριῶν, αἵτινες διεκρίθησαν ἐν αὐτῷ ἐπὶ χάριτι καὶ καλλονῇ, ἤκουσα προφερόμενον καὶ τὸ ὄνομα τῆς κομήσεως Ἄρτεμιδος Δὲ Μωφὲρ.

Εἶχε διαμείνει εἰς Καλτρούχην ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὁποίας ἀνεχώρησεν.

Εἶχον διέλθει ἐν τῇ φυλακῇ μου καθ' ὄλον τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος ἔτι' καὶ ἐν τούτοις περιέμενον πάντοτε... Μοὶ εἶχε γράψῃ ὅτι θὰ ἤρξετο... Τοῦλάχιστον δὲν μοὶ ἔγραψε δύο λέξεις!...

Τὸ μόνον ὄν, ὅπερ οὐδέποτε μ' ἐλησμόνησεν, ἦτο ὁ Βαστανός. Μοὶ ἔγραψε κατὰ πάσαν ἐβδομάδα. Τὸ φρούριον τοῦ Μωφὲρ ἦτο πάντοτε ἔρημον, ὁ δὲ κόμης εἶχε γυναικίαν ἄγνωστην. Ὁ Πλακιδὰς ἐλάμβανε συχναίς ἐπιστολάς ἐκ Καλτρούχης. Ὁ Βαστανός κατῴρωσε νὰ κλέψῃ μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν ὁποίαν ἀπεσφράγισε. Βεβαιωθεὶς δὲ ὅτι ἦτο τοῦ κυρίου Μωφὲρ, μοὶ τὴν ἔπεμψεν. Ὁ κόμης δὲν ὠμολόγηε οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν συνενοχόν του τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του' ἀλλὰ διέτασεν αὐτὸν νὰ διευθύνῃ πάντοτε τὰς ἐπιστολάς του πρὸς τὸν κύριον Δὲ Ζωνβάλλ, παρ' οὗ θὰ ἐλάμβανεν αὐτάς.

*Ἐπεται συνέχεια.

** Τ.

ANDRÉ SURVILLE

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΒΕΙΔΙΟΥ

Α'

Περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1862 περιηγούμεν τὴν Ἰταλίαν, ὠραίαν δὲ τινὰ φθινοπωρινὴν ἡμέραν, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες εἰσιν ἀγνωστοὶ εἰς τὰ μέρη μας, ἀφίχθημεν εἰς τὴν Σπέτζιαν.

Οὐδὲν μεγαλοπρεπέστερον τοῦ λιμένος τῆς πόλεως ταύτης, βριθόντος ἐμπορικῶν καὶ πολεμικῶν πλοίων πάσης ἐθνικότητος.

Κατόκησα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπερ ἐκαλεῖτο ὁ Σταυρός τῆς Μελλίτης, διότι, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ἀπεράντου μεγάρου κατόκου κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους οἱ ἱππῶται τοῦ σταυροῦ τῆς Μελλίτης, οἵτινες, ἀψηφήσαντες τοσοῦτους κινδύνους, ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν Σαρρακηνῶν μετ' ἀπαρδειγματίστου θάρρους καὶ ἀνδρείας.

Καθ' ἣν ἐποχὴν διέμενον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο, ὑπῆρξα μάρτυς συγκινητικῆς τάτης, ἅμα δὲ καὶ φοβερᾶς ἱστορίας, ἣτις, ἀρξαμένη ἀπὸ τοῦ ἀλλοκότου τούτου ξενοδοχείου, ἔμελλε νὰ λάβῃ πέρας ἐπὶ τῶν ἐνδόξων ἐκείνων ἀκτῶν, τὰς ὁποίας ἀπθανάτισαν τοσοῦτοι ἥρωες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Εἶχον ὡς συνοδοιπόρον νέον τινὰ, ὅστις μετέβκινεν εἰς Πίσσαν, εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς ὁποίας ἐσπούδαζε τὰ νομικά.

Πρὸ δέκα ἐτῶν ἐγνώριζον τὸν Μιχαὴλ Μ... διότι ἐν τῷ αὐτῷ λυκείῳ εἶχομεν σπουδάσει τὰ προκαταρκτικὰ μαθήματα. Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ, κατοικοῦσα ἐν Κ**, ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Εὐρώπην, ὅπως περιηγηθῇ διαφόρους πόλεις αὐτῆς, ἵνα διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐξοικειωθῇ ἐτι μᾶλλον πρὸς τὰς ξένας γλώσσας καὶ γνωρίσῃ, ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης.

Συνεδεόμεθα δι' εἰλικρινούς καὶ ἀδιάρρηκτου φιλίας, διότι διήλθομεν τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ἡλικίας μας συσπουδάζοντες καὶ συμμελετῶντες.

Ἀμφότεροι ἤμεθα ἐν ἡλικίᾳ, καθ' ἣν δὲν ἐγνώριζομεν ἔτι τὰς πικρίας τοῦ κόσμου. Ὅχι! δὲν ἐγνώριζομεν ἔτι αὐτάς καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἤμεθα εὐτυχεῖς καθόσον, τὸ κατ' ἐμέ, τὸ γινώσκειν εἶνε ταύτσημον τοῦ πάσχειν!

Διετρέχομεν ἀμφότεροι τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην καὶ μειδιῶσαν περίοδον, καθ' ἣν ἡ φαντασία διατελεῖ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος.

Ὁ Μιχαὴλ ἠγάπα ὑπερβαλλόντως τὴν μουσικὴν!

Ἐφερε πάντοτε μεθ' ἐαυτοῦ τὴν προσφιλεῖν του βάρβιτον, ἐξ ἧς ἀνεπέμποντο γλυκύφογγοι καὶ οὐράνιοι ἦχοι, ὁσάκις ἡ χεὶρ του ἠγγίζε τὰς χορδὰς της.

Νομίζω ὅτι βλέπω ἔτι αὐτόν, με τὴν ὠραίαν κεφαλὴν του ἡμικεκλιμένην καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του πλήρεις δακρῶν, ταλύνοντα τὸ τόξον του καὶ διαχύνοντα τὰς γλυκυτάτας ἐκείνας μελωδίας, αἵτινες συγκινοῦσι τὴν ψυχὴν καὶ βυθίζουσιν αὐτὴν εἰς θεῖας καὶ ἀρρήτους ἐκστάσεις.

Δυστυχῆς Μιχαὴλ!

Πόσας ὠραίας ἡμέρας διήλθομεν ἐν Ἰταλίᾳ!

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν πάντες οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐκοιμῶντο καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἠκούετο ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, ὁ Μιχαὴλ καὶ ἐγὼ συνωμιλοῦμεν περὶ μουσικῆς καὶ φιλολογίας, τοσοῦτον δὲ ἀφωσιωμένοι ἤμεθα εἰς τὴν συνομιλίαν μας, ὡς τε

ὁ φίλος μου πρώτην φοράν εἶχε λητημονήσει τὴν βάρβιτόν του, ἥτις ἔκειτο ἐν τινι γωνίᾳ ἀφῶνος καὶ ἀκίνητος, οἶονεὶ θρηνοῦσα διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐγκατάλειψιν τοῦ πεφλημένου ἐραστοῦ της.

Ἄφνης ἠκούσθη ὄξειά τις κραυγὴ. Ἡ γέρθημεν ἐκπληκτοὶ, προσπαθοῦντες ν' ἀνακαλύψωμεν πόθεν προήρχετο ὁ θόρυβος, ὅπως σπεύσωμεν εἰς βοήθειαν ἀτυχοῦς τινὸς ὄντος, ὅπερ ἴσως κατὰ τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτὸς θὰ διέτρεχε προφανῆ τινα κίνδυνον.

Ἄλλὰ νεκρώσιμος σιγὴ διεδέχθη πάραυτα τὴν κραυγὴν ἐκείνην, μάτην δὲ ἀνεζητήσαμεν ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἐκείνου.

Τί ἄρα γε νὰ συνέβη; . . . Οὐδὲν ἐδύνατο νὰ μας ἀποκαλύψῃ τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν!

Μὴ ἀκούοντες πλέον τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, καὶ μὴ γνωρίζοντες ἄλλως τε τίνι τρόπῳ νὰ κορέσωμεν τὴν περιεργίαν μας, ἀπερασίσαμεν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὰ δωμάτιά μας καὶ ν' ἀναβάλωμεν ἐς αὔριον τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου συμβάντος, οὕτινος ἢ ἀνάμνησις μόνον μᾶς κατετρόμαζεν.

Ὁ ὕπνος μας ὑπῆρξε βαρὺς καὶ τεταραγμένος, πλήρης ἀπαισιῶν καὶ δυσοιῶν ὀνειρών. Ὅθεν, ἐνωρίτατα ἐγερθέντες, κατήλθομεν εἰς τὴν παρκαλίαν καὶ ἠρωτήσαμεν τοὺς πρώτους ἀλιεῖς, τοὺς ὁποίους εὔρομεν παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀσχολουμένους εἰς τὸ ἔργον των, ἂν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην συνέβη θαλάσσιόν τι δυστύχημα. Ἄλλ' οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ἀνθρώποι μᾶς ἀπήντησαν ἀποφατικῶς.

Τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἐπηύξησε τὴν περιεργίαν μας· ἀλλ' οὐχ ἦττον παρητήθημεν μετ' ὀλίγον πάσης περαιτέρω ἀναζητήσεως, καθόσον ἐδύνατο νὰ ἐκληφθῶμεν ὡς παράφρονες, ἀφοῦ οὐδεὶς, ἐξ ὧν ἠρωτήσαμεν, ἀντελήφθη τοῦ ἀπαισιῶν ἐκείνου συμβάντος.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη διήλθεν ἄνευ ἐτέρου τινὸς ἀπευκταίου. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου εἶδομεν εἰσερχόμενα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νέα πρόσωπα. Ἦσαν λευκότερά τινα καὶ ἐρυθροπάρεια παιδιὰ ἀγγλικῆς τινος οἰκογενείας, τῶν ὁποίων ἐπεμελεῖτο νεαρά τις παιδαγωγὸς μετὰ μητρικῆς ὄντως φιλοστοργίας.

Μετ' αὐτῶν δὲ ἦτο καὶ γέρον τις Ἄγγλος, ὑψηλὸς καὶ λευκότριξ, οὕτινος τὸ ἐπιτακτικὸν ὄψος προφανῶς ἐδήλου ὅτι ἦτο ὁ ἄμεσος ἀναπληρωτὴς τῶν ἀρχηγῶν τῆς οἰκογενείας ἐκείνης τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Σ. . . οὔτινες, ἀναγκασθέντες νὰ παραμείνωσιν ἐνεκεν ἐορτῆς τινὸς ἐν Γενούῃ, ἔμελλον νὰ ἔλθωσι καὶ οὗτοι μετὰ δύο ἡμέρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Σταυροῦ τῆς Μελίτης.

Ὁ ἐπιστάτης—ἄς τον ὀνομάσωμεν οὕτως ἐπὶ τοῦ παρόντος—καὶ ἡ παιδαγωγὸς ἐδείπνησαν μετὰ τῶν τέκνων, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἐκαθήμεθα καὶ ἡμεῖς· ἔφαγον δὲ μόνον ὡς, ἄρτον, βούτυρον καὶ τέϊον.

Ἡ νεαρὰ παιδαγωγὸς ἦτο εἰς ἄκρον ὠ-

χρά, τὸ δὲ βλέμμα της ἐνέριχνε βλεβητὰν μελαγχολίαν, ἥτις, κατ' ἀρχὰς μᾶς ἐξέπληξεν. Οὐδὲν ἦσσαν ἦτο ὠραία καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως· οἱ βαθεῖς κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της, περιζωννύμενοι ὑπὸ μακρῶν καὶ μαύρων βλεφαρίδων, καθίστων αὐτὴν ἐπαγωγόν· τὸ ἀνάστημά της ἦτο ἰσχνὸν καὶ λεπτοφυές· τὴν δὲ ὠχρότητα τοῦ πρῶσώπου της ἐδύνατό τις ν' ἀποδώσῃ εἰς τὰς φροντίδας καὶ τὰς κακουχίας τοῦ ταξιδίου.

Ὅτε ἐξῆλθε τοῦ ἐστιατηρίου, διήλθε πλησίον μας. Ἡγέρθημεν καὶ ἐχαιρετίσαμεν αὐτὴν μετὰ σεβασμοῦ, αὐτὴ δὲ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν μας, κλίνασα τὴν κεφαλὴν μετὰ χάριτος.

Ὁ γέρον Ἄγγλος, ὅστις ἠκολούθει αὐτὴν δύο ἢ τρία βήματα ὀπισθεν, παρετήρησεν ἡμᾶς μετὰ βλέμματος ὑπερηφάνου καὶ τοσοῦτον θρασέος, ὥστε, μὴ δώτας προσοχὴν, προσέκοψεν ἐπὶ τινος ἔδρας, ἀνατραπέυσης ὡς ἐκ τούτου πρὸ τῶν ποδῶν μας. Προσεποιεῖται ἀδιαφορίαν διὰ τὸ συμῖαν τοῦτο· νομιζῶ ὅμως ὅτι τοῦτο σκοπίμως ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου ἐκείνου, ὅπως ἔλθῃ εἰς λογομαχίαν μετ' ἡμῶν.

Ὅτε ἐτελείωσε τὸ δείπνον, ἀνήλθομεν εἰς τὰ δωμάτιά μας. Ὁ Μιχαὴλ καταληφθεὶς κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὑπὸ τοῦ συνήθους οἴστρου του, ἔλαβε τὴν βάρβιτον καὶ ἤρξατο νὰ διαχύνη τὰς γλυκυτάτας ἐκεῖνας μελωδίας, αἵτινες τοσοῦτον συνεκίνουν τὴν καρδίαν μου, ὥστε, πρὸς στιγμὴν ἐλησμόνου τὸ πᾶν. Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὅτε, σφοδρὸς κτύπος εἰς τὴν θύραν μας, ἠνάγκασε τὸν Μιχαὴλ νὰ σταματήσῃ. Ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τοιαύτη ἀγενεῖα, ἠνέφθα πάραυτα τὴν θύραν καὶ εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ γέροντος Ἄγγλου, ὅστις ἀνωρθωμένος ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας ἐξ ὀργῆς, ἐφαίνετο ἔχων στάσιν ἀπειλητικὴν. Νομίσας ὅτι ἦτο ἀπάτη ἢ παρεξήγησις, ἀπεσώθη καὶ, κλείσας κατὰ τὸ ἡμισυ τὴν θύραν:

— Ἀπατάσθε, κύριε, τῷ εἶπον, δὲν εἶν' ἐδῶ τὸ δωμάτιόν σας.

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἤρκεσεν εἰς τὸν ξένον μας, ἀλλὰ διὰ φωνῆς πλήρους ὀργῆς ἀνέκραξε:

— Μὰ ντὲ σὰς ἐπιτρέπω ἐγὼ νὰ παίξῃ μουζικὴ! Τέλω κοιμητὴ ἐγὼ. Καταλαμβαίνετε;

Καὶ διὰ τῶν σπινθηροβολούντων ὑπὸ τῆς ὀργῆς ὀφθαλμῶν του ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ μας κατακεραυνοβολήσῃ. Ἄφνης ὁ νεαρὸς μου φίλος, παρατηρήσας τὴν ἀλόκοτον ἐνδυμασίαν καὶ τὸν νυκτικὸν σκούφον τοῦ ἐπιστάτου, ἤρξατο νὰ γελάσῃ σπασμωδικῶς, πάραυτα δὲ ἐμιμήθη καὶ ἐγὼ αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἄγγλος ἐπέμενε νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ δωματίῳ μας, ἔκλεισα βιασθῶν τὴν θύραν καὶ ἐκλείδωσα αὐτὴν ἔσθῃ. Οὐχ ἦττον αἱ ἀπειλητικαὶ φωναὶ τοῦ γέροντος ἐξηκολούθουν, ἐγὼ δὲ, στραφεὶς ἀδιαφόρως πρὸς τὸν Μιχαὴλ τῷ εἶπον:

— Παίξε λοιπόν, φίλε μου, αὐτὸ τὸ τεμάχιον ἦτο τόσῳ ὠραῖον! Δὲν θὰ ἔχῃς βεβαίως τὴν διάθεσιν νὰ ὑπακούσῃς εἰς

αὐτὸν τὸν ἀνόητον. Αὐτὸ θὰ ἦτο πάρα πολὺ.

— Ὅχι, βεβαίως, μοὶ ἀπήντησεν, αἱ ἀπειλαὶ του δὲν μ' ἐφόβισαν· ἀλλ' ὁ τρόπος του μοῦ ἔκαμε κακόν. Αἱ χεῖρές μου τρέμουσιν, ὥστε μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπαναλάβω τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο· ἐταράχθην πολὺ! . . . Μολαταῦτα, προσέθηκε μετὰ τινα στιγμὴν, προσπαθῶν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προτέραν ἀταραξίαν του, θὰ δοκιμάσω . . . Περιμένε ὀλίγον! . . .

Καί, λαβὼν δι' εὐσταθοῦς χεῖρός τὴν βάρβιτον αὐτοῦ, ἐστερέωσεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου του καὶ ἤρξατο νὰ διαχύνη τὰς γλυκυτέρας τῶν μελωδιῶν.

Ἄλλὰ μόλις ἠκούσθησαν οἱ γλυκύφθογοι ἐκεῖνοι ἤχοι καὶ πάραυτα ἀντήχησαν αἱ ἀγριαὶ καὶ ἀπειλητικαὶ κραυγαὶ τοῦ γείτονός μας:

— Στατήτε, στατήτε μὰ στιγμὴν, κύριε, ν' ἀρκίσῃ κ' ἐγὼ τὸ ταρμποῦλό μου, ἐντῶ μέσα 'ς τὸ ντωμάτιό μου.

Καὶ ὄντως· μετὰ τινα στιγμὴν ἀντήχησεν ὁ θόρυβος κρουομένου τυμπάνου. Ἦτο πρᾶγματι γελοῖον, ἀλλὰ καὶ συνάμα ὀχληρὸν νὰ βλέπῃ τις ἀναπιδῶσας τὰς ὕλους τῶν παραθύρων ἐκ τοῦ σφοδροῦ ἐκείνου παταγῶν, ὅστις ἀληθῶς διερρήγνυε τὰ ἀκουστικά μας τύμπανα.

Φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁ θόρυβος ἐκεῖνος ἀφύπνισεν πάντας τοὺς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ κοιμωμένους, οὔτινες ἠγέρθησαν τεταραγμένοι καὶ ἠρώτων τὸ αἴτιον τοῦ θορύβου ἐκείνου, μύριος δὲ ἐξέπεμπον βλασφημίας καὶ ὕβρεις κατὰ τοῦ ξενοδόχου καὶ τῶν ὑπηρετῶν του.

Οὐχ ἦττον ἡ παταγῶδης τυμπανοκρουσία ἐξηκολούθει.

Ὁ Μιχαὴλ ἦτο ἐξαλλος ἐξ ὀργῆς, ὁμοιωθὲν δὲ ὅτι καὶ ἐγὼ συνεμριζόμεν τὴν ὀργὴν του. Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα τοῦ Ἄγγλου ἠνεώχθη, ὁ δὲ ξενοδόχος παρεκάλεσεν αὐτὸν διὰ τρόπου ἡκιστα φιλοφρονητικοῦ, νὰ παύσῃ τὸν θόρυβον ἐκεῖνον, ὅστις ἔφερεν εἰς ἀναστάτωσιν ὅλον τὸ ξενοδοχεῖον ἐν ὥρᾳ νυκτὸς, εἰδοποιήσας συνάμα αὐτὸν ὅτι, ἂν ἐξηκολούθει παρενοχλῶν τοὺς πελάτας του διὰ τοιοῦτου ἀνοικείου τρόπου, θὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καλέσῃ τὴν ἀστυνομίαν.

— Κάμε ὅτι τέλεις κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ἄγγλος, ἀλλὰ τέλω καὶ ἐγὼ παίξῃ μουζικὴν, ὅπως καὶ ὁ κύριος ἀπ' ἐντῶ παίξει βιολί· ἐγὼ ντὲν ἀγκαπάει βιολί, ἀγκαπάει ταμποῦρο!

— Λυποῦμαι πολὺ, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ ξενοδόχος μετὰ τόνου αὐστηροῦ, ὅτι θ' ἀναγκασθῶ νὰ μεταχειρισθῶ βία καὶ μέτρα καθ' ὅμων. Ἄλλως τε ἡ βάρβιτος εἶνε ὄργανον ὠραῖον, ὁ δὲ κύριος οὗτος παίξει αὐτὸ τόσον θαυμασίως, ὥστε δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ μᾶλλον ἢ νὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς πελάτας μου. Ὁ θόρυβος, τὸν ὁποῖον ὑμεῖς προξενεῖτε, εἶνε ἀνυπόφορος, καὶ ὡς ἐκ τούτου σὰς παρακαλῶ καὶ ἐκ δευτέρου νὰ παύσητε.

— Ἄλλ' ἐγὼ ντὲν ἔκει σκοπὸν ν' ἀκούσῃ.

Ἡσκηνὴ αὕτη θὰ παρετείνετο ἐπὶ πολὺ, ἂν δὲν παρενέβαιεν ἡ νεαρὰ παιδαγωγὸς,

ήτις, σπεύσασα ἐγκαίρως ἐπὶ τόπου, ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τὸν ἐπιστάτην, ὁ ὁποῖος ὑπήκουσε μὲν εἰς αὐτήν, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐκ τοῦ βλέμματος αὐτοῦ εὐκόλως ἤθελεν ἐννοήσει τις ὅτι ἐμίσει ἐνδομῶχος αὐτήν.

— Κύριε Ζίμ, τῷ εἶπεν ἀγγλιστί μετὰ τόνου ξηροῦ καὶ αὐστηροῦ, σὰς παρακαλῶ μὴ ταράττετε ἐπὶ πλέον τὴν ἡσυχίαν τοῦ ξενοδοχείου τούτου, εἰς τὸ ὅποιον μὰς ἐσύστησεν ὁ κύριος Σ..., ὅστις βεβαίως θὰ δυσηρεστεῖτο πολὺ, ἂν ἐμάνθανεν ὅτι ἠναγκάσθημεν νὰ φύγωμεν ἐντεῦθεν ἕνεκα τῶν ἀνοήτων αὐτῶν ἀπεισιγμένων σας.

Τοὺς λόγους τούτους, τοὺς ὁποίους ἐπρόφερε τόσον ταχέως, ὥστε δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ ἐννοήσω, μὴ ἐξήγησε κατόπιν ὁ φίλος μου Μιχαήλ, ὅστις, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐγίνωσκε τὴν ἀγγλικὴν, εἶχε παιδιόθεν συνειθίσει νὰ συνομιλῇ μετὰ τῶν Ἄγγλων καὶ ν' ἀκούη αὐτοὺς συνεχῶς, καθὼ γεννηθεὶς ἐν Κ**.

Ἐν τούτοις ὁ γέρον ἐπιστάτης μετὰ τοὺς λόγους τῆς παιδαγωγῶς, εἰς ἤλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐλειδίωσεν ἑσῶθεν τὴν θύραν· μετὰ δὲ τοῦτο ἡ παιδαγωγὸς ἐπλησίασε πρὸς ἡμᾶς καὶ μὰς παρεκάλεσε νὰ λησμονήσωμεν πᾶν ὅτι εἶχε συμβῆ.

— Ἡ προσεχὴς ἀφιξίς τοῦ κυρίου Σ..., προσέθηκε, θὰ καταπαύσῃ, πιστεύω, τὰς ἀλλοκότους φαντασίας τοῦ ἐπιστάτου του. Ὅσακίς δὲν εἶνε παρὼν ὁ κύριός του, ἀφίεται πάντοτε εἰς τὰς ὁρμὰς τοῦ πάθους του καὶ δὲν ἔχει γνῶσιν τῶν πράξεών του. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐν τῷ δωματίῳ του θὰ κρύπτη δύο ἢ τρεῖς φιάλας οἰνοπνεύματος, τὰς ὁποίας θὰ πίνῃ, ἕως ὅτου νὰ κοιμηθῇ.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπον τότε γαλλιστί, — διότι εἰς τὴν γλῶσσαν ταύτην καὶ αὕτη μὰς ὠμίλησεν, — πρὸς χάριν σας εὐχαρίστως θὰ λησμονήσωμεν τὰ θλιβερὰ συμβάντα τῆς ἐσπέρας ταύτης· οὐχ ἤττον θὰ μοι ἐπιτρέψητε νὰ σας ὁμολογήσω ὅτι ἐξεπλάγην, διότι ὁ κύριος Σ..., ὁ ἀρχηγὸς τῆς εὐγενοῦς ταύτης οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν συνοδεύετε, σὰς ἀφίνει νὰ ταξειδεύητε μετὰ τοιοῦτου ἀγροίκου ἀνθρώπου.

— Ω! τοῦτο δὲν συμβαίνει συχνάκις, χάριτι Θεοῦ! εἶπε· καὶ ἔπειτα ὁ κύριος Σ... δὲν φροντίζει καθόλου περὶ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τοῦ ἐπιστάτου του, ὁ ὁποῖος δὲν ὑστερεῖ ποσῶς τοῦ κυρίου του κατὰ τὰ ἐλαττώματα.

Ταῦτα δὲ εἶπε χαμηλοφώνως, διότι, ὡς ἠνόησα, ἐφοβεῖτο μὴ τὴν ἀκούσῃ ὁ τρομερὸς γείτων μας.

Ἐχαριτεῖσαμεν τὴν νεαρὰν παιδαγωγὸν καὶ εἰς ἤλθομεν εἰς τὰ δωμάτια μας. Μετ' ὀλίγον δὲ σιγῇ βαθητάτῃ ἐβασίλευε περὶ ἡμῶν οὐδὲν ἡσὸν ἡμεῖς δὲν ἠρκέσθημεν εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἀπερασίζαμεν νὰ μείνωμεν ἄγρυπνοι καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἐφ' ὅσον θὰ μας τὸ ἐπέτρεπον αἱ δυνάμεις μας.

Δὲν ἐδυνάμεθα πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὰς κραυγὰς τῆς προηγουμένης νυκτὸς καὶ τὴν ἀπειλητικὴν στάσιν τοῦ κυρίου Ζίμ. Ἐφανταζόμεθα ὅτι εἰς ὅλα ταῦτα ὑπεκρύπτετο ἀκατανόητόν τι μυστήριον.

Ὁ Μιχαήλ ἔλαβε βιβλίον τι καὶ ἀνεγίνωσκεν, ἐγὼ δὲ ἤναψα ἕν σιγᾶρον καὶ

ἐκάθησα εἰς τὸ παράθυρον, σκεπτόμενος τὰ συμβάντα τῆς ἐσπέρας, ἐνῶ δροσερὰ αὖρα ἐδρόσειε τὸ πρόσωπόν μου.

Εἶχον ἤδη σημάζει δύο ὥραι μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἡ αὐτὴ σιγὴ ἐπεκράτει καθ' ὅλον τὸ ξενοδοχεῖον. Ἡτοιμαζόμεθα νὰ κοιμηθῶμεν, ἐγὼ δὲ εἶχον κλεισὴ τὸ παράθυρον, ὅτε ἔλαφρὸς θόρυβος, ὁμοῖος πρὸς φύσημα ἀνέμου, μὰς ὑπέμνησε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν εἶχομεν μείνει ἄγρυπνοι μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης. Ἠνέφξα καὶ πάλιν ἔλαφρῶς τὸ παράθυρον καὶ ἔστημεν ἀμφοτέροι ἀκίνητοι, ἀναμένοντες τὸ ἀποτελεσμά. Μετ' οὐ πολὺ εἶδομεν ἀναμέσῃσιν τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς σῶμά τι περὶν ἐκ τῆς πρώτης ὀροφῆς τῆς οἰκίας καὶ κατακυλισθὲν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Μία καὶ ἡ αὐτὴ ἰδέα κατέλαβεν αἴφνης ἀμφοτέρους ἡμᾶς· θὰ ἦτο βεβαίως ὁ γέρον Ἄγγλος, ὅστις, ἐν ἐσχάτῃ μέτῃ διατελῶν, εἶχε ριφθῆ ἐκ τοῦ παραθύρου. Ἐνομίσσαμεν αὐτὸν πρὸς στιγμὴν φονεῦθέντα, ἀλλ' ἠπατήθημεν ὁ γέρον ἐπιστάτης ἠγέρθη βραδέως ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἐφθασεν, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου, μέχρι τῆς ἀκρας τοῦ ξενοδοχείου, ὁπόθεν, ἀνκριχηθεὶς διὰ τῶν ἐξοχῶν, αἵτινες ἐσχηματίζοντο ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ τοίχου, ἀνῆλθε μέχρι τοῦ ἐξώστου μικρῆς τινοῦ οἰκίας, ἣτις ἔκειτο παραπλευρῶς τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐντρομοί, ἐβύσαμεν τὸ κηρίον, ἐκλείσαμεν καὶ πάλιν τὸ παράθυρον καὶ περιεμένομεν, κρατοῦντες τὴν ἀναπνοὴν μας.

Δὲν ἔσχομεν καιρὸν νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν διατρεχάντων, ὅτε ἠκούσθη σφοδρὸς θόρυβος θραυομένων ὕλων καὶ ἡ αὐτὴ φωνὴ, ὄξεια καὶ φοβερά, ὡς τὴν προτεραιάν, ἐπληξε καὶ αὐτὴς τὰ ὠτά μας. Τότε πλέον ἐπέισθημεν ὅτι αἱ ὑποψίαι μας δὲν διεψεύσθησαν. Πάραυτα ἠρπάσαμεν τὰ πιστόλια μας καὶ ἐξήλθομεν εἰς τὸν πρόδομον, διευθυνθέντες πρὸς τὸ μέρος, ὁπόθεν εἶδομεν περὶν τὸν φοβερὸν γείτονα μας.

Ἄλλὰ κατὰ τὴν διάβασίν μας θύρα τις ἠνέφχθη ὀρμητικῶς καὶ ἐνεφανίσθη ἡ νεαρὰ παιδαγωγός, ὡρὰ καὶ περιφοβός, ἣτις ὤρμησε πρὸς ἡμᾶς.

Εἰς ἕν νεῦμά της ἀμφοτέροι ἔστημεν.

— Ἄλλὰ τί τρέχει πάλιν; Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Τὴν ἠρωτήσαμεν τότε μήπως ἐφώνηξεν αὐτὴ.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν ἤμην ἐγὼ, μὰς ἀπήνητησεν ἀσθμίνουσα. Ἄλλ' ἔλθετε, ἔλθετε!

Ἠκολουθήσαμεν τὰ ἴχνη της καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐφθάσαμεν εἰς τι χαμηλὸν καὶ σκοτεινὸν δωμάτιον ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν δὲ φῶς λυχίας τινὸς ἐδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν θλιβερὸν καὶ σπαραξικάρδιον θέαμα, ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ.

Ὁ γνωστὸς ἡμῖν Ἄγγλος ἐκκῆτο μὲ βλέμμα ἄγριον ἐπὶ τινος μικρῆς κλίνης, θλίβων διὰ τῶν δύο στιβαρῶν χειρῶν του τὸ στῆθος καχεκτικῶς τινος παιδός, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πνέον τὰ λείσθια.

Ἐκλείε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ νὰ μὴ

βλέπῃ καὶ ἐξηκολούθει πιέζων διὰ τῶν χειρῶν του τὸ ἀτυχεῖς παιδίον.

Εἰς τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἐπροξενήσαμεν εἰσερχόμενοι, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ μὰς παρετήρησεν ἀδιαφόρως· εἶτα δὲ, ἐγερθεὶς, ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν λευκὴν καὶ φαλακρὰν κεφαλὴν του καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ παράθυρον, ἐξ οὗ ἐγένετο ἄφαντος.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ**

ΒΑΣΙΛΚΤΩΝΟΣ ΙΡΒΙΓΚ

ΦΑΣΜΑ-ΜΝΗΣΤΗΡ

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς τῶν ὑψωμάτων τοῦ Ὄδενβαλδ, ἀγρίας καὶ ρομαντικῆς ἀλύσεως ὀρέων τῆς ἄνω Γερμανίας, ἐκτεινομένης οὐ μακρὰν τοῦ σημείου τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Μάινος καὶ Ρήνου, ὑψοῦτο πρὸ πολλῶν, ἀλλὰ πολλῶν ἐτῶν, ὁ πύργος τοῦ Λανδσχόρτ.

Ἦδη εἶναι κατηρειπωμένος καὶ σχεδὸν κεκαλυμμένος ὑπὸ τῶν φηγῶν καὶ ἔλατων, ὑπερᾶνω ὅμως τῶν ὁποίων δύναται τις νὰ ἴδῃ εἰσέτι τὴν σκοπιὰν αὐτοῦ, προσπαθοῦσαν, ὡς ὁ πρῶην κύριός της, νὰ ὑπεράρῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ δεσποσῇ τῶν περιχώρων.

Ὁ βρόνος Λανδσχόρτ ἦτο ὁ τελευταῖος γόνος τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Κατοσελλενδόγκεν, ἥς, μετὰ τῶν ὑπολειπομένων κτημάτων, εἶχε κληρονομήσει τὴν ἀλαζονείαν.

Εἰ καὶ αἱ πολεμικαὶ διαθέσεις τῶν προγόνων του εἶχον προξενήσει εὐρέα ῥήγματα εἰς τὰ κτήματα ἐκεῖνα, οὐχ ἤττον ὁ βρόνος κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως διατηρῇ ἴχνη τινὰ τοῦ ἐκλιπόντος μεγαλείου.

Οἱ χρόνοι, καθ' οὓς ἔζη, ἦσαν ἡσυχιοί, οὐδὲ πλείστοι τῶν εὐγενῶν Γερμανῶν εἶχον ἐγκαταλείψει τοὺς στενοχώρους καὶ ὡς φωλεὰς ἀετῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων παλαιούς πύργους των καὶ εἶχον κτίσει προσηκούσας αὐτοῖς κατοικίας εἰς τὰς κοιλάδας, ἀλλ' ὁ ἀλαζὼν βρόνος ἔμενε κεκλεισμένος ἐν τῷ μικρῷ φρουρίῳ του, ἐπωάζων, μετὰ κληρονομικῆς μνησικακίας, πεπαλαιωμένος οἰκογενειακῶς ἔχθρας, καὶ ἕνεκα τούτου ὑποβλεπόμενος ὑπὸ τινῶν τῶν πλησιεστάτων αὐτῷ γειτόνων.

Ὁ βρόνος εἶχεν ἕν μόνον τέκνον, μίαν θυγατέρα· ἡ φύσις ὅμως, ὁσακίς χορηγεῖ ἕν μόνον τέκνον, ἀποζημιῶσὶ τὸν γονέα, καθιστῶσα αὐτὸ ἀξιοθαύμαστον· τοῦτο δὲ συνέβη ὡς πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ βρόνου.

Πᾶσαι αἱ τροφαί, πᾶσαι αἱ φλύαροι γυναικες, πᾶσαι αἱ ἐξαδέλφαι διεβεβαίον τὸν πατέρα αὐτῆς, ὅτι, ὡς πρὸς τὴν ὠραιοτητα, δὲν ὑπῆρχεν ἴση αὐτῇ καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν· τίς δὲ κάλλιον αὐτῶν θὰ το ἐγίνωσκεν! Ἄλλως τε εἶχεν ἀνατραφῆ λίαν ἐπιμελῶς ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν δύο ἀγάμων μεινασῶν θείων της, αἵτινες εἶχον διέλθει ἔτη τινὰ τῆς νεότητός των παρά τινι τῶν μικρῶν γερμανικῶν αὐλῶν, ἐπο-

μένως είχαν καταγίνει εις άπαντας τούς κλάδους τών προς μόρφωσιν τελείας γυναικός άναγκαιών γνώσεων. Χάρις δ' εις τήν διδασκαλίαν αὐτῶν, ἡ άνεψιά των εἶχε γίνει θαύμα τελειότητος.

Εἶχε συμπληρώσει τήν ἡλικίαν ἑκατάδεκα ἔτων καὶ ἤδη ἑκέντα θαυμασίως· ἐπὶ κεντητῶν ταπήτων εἶχε παραστήσει βίους ἁγίων, τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα εἶχον τσακύτην δύναμιν ἐκφράσεως, ὥστε θὰ ἐξελάμβανέ τις αὐτούς ὡς κολασμένους καιομένους ἐν τῷ πυρὶ τοῦ Καθαρτηρίου.

Ἡδύνατο ν' ἀναγινώσκη ἄνευ μεγάλων δυσκολιῶν, καὶ συλλαβιστὶ εἶχε διέλθει συναξάρια τινὰ ἁγίων καὶ σχεδὸν πάντα τὰ ἱποτικὰ θαύματα τοῦ Βιβλίου τῶν Ἑρώων. Μάλιστα δὲ καὶ εἰς τὸ γράφειν αὐτὸ εἶχε πολὺ προσδεύσει, ὡς δυναμένη νὰ χαράττη τὸ ὄνομά της, χωρὶς οὐδὲ γράμμα ἔν νὰ παραλείπη καὶ τόσον εὐαναγνώστως, ὥστε αἱ θεῖαι αὐτῆς ἠδύναντο νὰ το διακρίνωσιν ἄνευ ὀμματουαλίῳν.

Ἦτο ἐπίσης ἐπιτηδειοτάτη εἰς τήν κατασκευὴν τῶν ἀνωφελῶν, πλὴν κρηψῶν καὶ πικνοειδῶν ἐκείνων τίποτε, τὰ ὁποῖα ἀρέσκουσιν εἰς τὰς κυρίας, ἐπρώτευσεν εἰς τοὺς παραδοξότερους χοροὺς τῆς ἐποχῆς, ἔπαιζε πολλὰ τεμάχια διὰ τῆς ἀρπας καὶ τῆς κισθάρας καὶ εἶχεν ἀπομνημονεύσει πληθύν ἄσματων.

Ἄλλως τε αἱ θεῖαι αὐτῆς, αἵτινες, κατὰ τὴν νεότητά των, εἶχον διατελέσει ἀρκούντως ἐλαφρόνες καὶ φιλάρεσκοι, ἦσαν θαυμασίως κατὰλληλοι καὶ ἄγρυπνοι φύλακες καὶ αὐστηροὶ τηρηταὶ τῆς διαγωγῆς τῆς άνεψιάς των, διότι δὲν ὑπάρχει γραῖα ἀκόλουθος ἀκαμπτοτέρα, συνευτέρα καὶ μάλλον ἀδυσώπητος τῆς ὑπερήλικος φιλαρέσκου.

Σπανίως ἐπετρέπετο αὐτῇ ν' ἀπομακρυνῆται, οὐδέποτε δ' ὑπερέβαινε τὴν περιφέρειαν τοῦ πύργου εἰμὴ κκλῶς συνοδευομένη... ἢ μάλλον φυλαττομένη. Ἀνεγίνωσκον αὐτῇ πολλάκις μακροὺς λόγους περὶ εὐπρεπειᾶς καὶ περὶ τυφλῆς ὑπακοῆς ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἄνδρας—Θεὸς φυλάξοι!— τὴν εἶχον διδάξει νὰ ἴσταται ἀπάτατα αὐτῶν τόσον φόβον προὔξενον εἰς αὐτήν, ὥστε, ἐκτός ρητῆς ἀδειᾶς, οὐδ' ἐν βλέμμα θὰ ἔρριπτε πρὸς τὸν εὐειδέστερον ἱπόπτην τοῦ κόσμου, ἐὰν ἔτι ἤρχετο ν' ἀποθάνῃ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς.

Τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τοῦ τοιοῦτου συστήματος ἀνατροφῆς ἦσαν προφανῆ.

Ἡ νεανίς ἦτο ὑπόδειγμα κοσμιότητος καὶ προφότητος.

Ἐνῶ ἔστραι νέκι ἀνέδιδον τὸ ἑαυτῶν ἄρωμα ἐν μέσῳ τῆς λαμπρότητος τοῦ κόσμου, ἐκτεθειμέναι εἰς τὸν κίνδυνον νὰ δρέψῃ καὶ ἀκολούθως ἀπορρίψῃ αὐτὰς ἡ τυχοῦσα χεὶρ, ἡ θυγάτηρ τοῦ βαρόνου ἦνθε ἐν τῇ σκιά καὶ καθίστατο δροσερὰ καὶ θελκτικὴ ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῶν δύο ἐκείνων ἀσπίλων δεσποινίδων, ὡς κάλυξ ρόδου, ὅστις ἐξέρχεται ἐρυθριῶν τῶν προστατευουσῶν αὐτὸν ἀκανθῶν.

Αἱ θεῖαι τῆς παρετήρου αὐτὴν μεθ' ὑπερηφανίας καὶ εὐχαριστήσεως, ἔλεγον δὲ

πρὸς ὄντινα ἤθελε ν' ἀκούῃ, ὅτι πᾶσαι αἱ κόραι ἠδύναντο νὰ λοξοδρομήσωσι, πλὴν τοιοῦτὸ τι, χάρις εἰς τὸν Θεόν, δὲν θὰ συνέβαιναν εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν Κατσελλενθόγκων.

Ὅσον ὀλίγα τέκνα ἂν εἶχεν ὁ βαρόνος Φὸν Λανδσχόρτ, οὐχ ἦττον τὸ προσωπὸν τοῦ οἴκου τοῦ ἦτο σημαντικῶς πολυάριθμον, διότι ἡ Θεῖα Πρόνοια εἶχε πλουτίσει αὐτὸν δι' ἀφθονίας πτωχῶν συγγενῶν. Ἄπαντες δ' οὗτοι, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐσχάτου, εἶχον ἐκεῖνα τὰ αἰσθημὰτα τῆς στοργῆς, τὰ ὁποῖα συνήθως αἰσθάνονται οἱ συγγενεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη μετεχειρίσθη κακῶς· ἦσαν ἀφωσιωμένοι ἀξιοθαυμάστως εἰς τὸν βαρόνον καὶ ἐπωφελοῦντο πάσης δυνατῆς εὐκαιρίας, ὅπως ἔρχωνται καθ' ὀμίλους νὰ ζωογονῶσι τὸν πύργον.

Πᾶσα οἰκογενειακὴ ἐορτὴ ἐπικνηγυρίζετο ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων δαπάνῃ τοῦ βαρόνου· ἀφοῦ δ' ἐκορέννυτο ὑπὸ καλῶν φαγητῶν, δὲν παρέλειπον νὰ ἐκθειάζωσι τὰ θέλητρα τῶν τοιούτων ἀπαραιμύλων οἰκογενειακῶν συναθροίσεων.

Ὁ βαρόνος ἦτο βραχύσωμος, πλὴν εἶχε ψυχὴν μεγάλην καὶ ἡ καρδία του ἐξηγκούτο ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ὅτι ἦτο ὁ μέγας ἀνὴρ τοῦ περιστοιχοῦντος αὐτὸν μικροκόσμου.

Ἠρέσκετο εἰς ἐκτενεῖς ἀφηγήσεις περὶ μαχητῶν προγόνων του, αἵτινες ἔσχον κολοσσιαῖα ἀναστήματα, ὧν αἱ ἀπὸ τῶν τοίχων ἠρτημέναι εἰκόνας ἐξηκόντιζον πρὸς τὰ κάτω ἄγρια βλέμματα, οὐδέποτε δ' εὕρισκεν ἀκροατὰς, δυναμένους νὰ παραβληθῶσι πρὸς τοὺς δαπάναις αὐτοῦ διατρεφόμενος. Ἠσθάνετο ἰδιαιτέρον ἔρωτα πρὸς πᾶν ὅ,τι θαυμάσιον καὶ ἐπίστευεν ἀκραδάντως πρὸς πάντα τὰ ὑπερφυσικὰ διηγήματα, τῶν ὁποίων πᾶσα κοιλὰς καὶ πᾶν βουνὸν ἐν Γερμανίᾳ εἶναι πλήρη. Ἡ δ' εὐπιστία τῶν ὑπ' αὐτοῦ ξενιζομένων ὑπερέβαινε τὴν ἐδικὴν του.

Ἦκουον ἐν ἐκπλήξει πᾶσαν παράδοξον ἀφήγησιν καὶ ἂν ἔτι ἤκουον αὐτὴν δι' ἐκάτοστην φορὰν.

Τοιοιουτρόπως ἔζη ὁ βαρόνος Φὸν Λανδσχόρτ, μαντεῖον τῆς τραπέζης του, ἀπόλυτος μονάρχης τῆς μικρᾶς ἐπικρατείας του, εὐτυχῆς ἰδίως ἕνεκα τῆς πεποιθήσεως ἣν εἶχεν, ὅτι ἦτο ὁ σοφώτερος ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του.

Τὴν ἐποχὴν, εἰς ἣν ἀφορᾷ τὸ διηγημά μου, συνῆλθεν εἰς τὸν πύργον οἰκογενειακὴ συνέλευσις δι' ὑπόθεσιν ὑψίστης σημασίας.

Προῦκειτο νὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ μελλόνυμφος τῆς θυγατρὸς τοῦ βαρόνου.

Διαπραγματεύσεις εἶχον διεξαχθῆ μεταξὺ τούτου καὶ γέροντος κυρίου, τῆς Βαυαρίας, ὅπως ἐνώσωσι τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ἑαυτῶν οἰκῶν διὰ τοῦ γάμου τῶν τέκνων των.

Ταῦτα ἐμνηστεύθησαν, χωρὶς νὰ ἴδωσιν ἄλληλα καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς γαμηλίου τελετῆς εἶχεν ὀρισθῆ.

Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ, ὁ νεαρὸς κόμης Φὸν Ἀλτεμβουργ εἶχεν ἀνακληθῆ ἀπὸ τὸν

στρατὸν καὶ ὤδευε πρὸς τὸν πύργον τοῦ βαρόνου.

Εἶχον μάλιστα φθάσει ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Βύρτσבורγ, ὅπου τότε εὕρισκετο, δι' ὧν ὠρίζοντο ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀφιξεῶς του.

Ἐν τῷ πύργῳ λοιπὸν ἐγίνοντο ταρχῶδεις προετοιμασίαι πρὸς ἀρμόζουσαν ὑποδοχὴν αὐτοῦ. Εἶχε καταβληθῆ μεγίστη φροντίς διὰ τὸν στολισμὸν τῆς ὠραιᾶς μνηστῆς. Αἱ δύο θεαὶ τῆς ἠθέλησαν νὰ προΐστανται εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῆς καὶ ὀλόκληρον τὴν πρῶτην ἤϊζον πρὸς ἀλλήλας περὶ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων αὐτοῦ. Τῶν δὲ συζητήσεων τούτων ἐπωφελουμένη, ἡ δεσποινὶς ἠκολούθησε τὰς κλίσεις τῆς κκλαισθησίας τῆς, αἵτινες ἀπεδείχθησαν ἄρισται. Εἶχε δὲ τὸ ἦθος τόσον θελκτικόν, ὅσον νεαρὸς μνηστὴρ ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμῆσῃ, ἡ δὲ ταραχὴ τῆς προσδοκίας προσέθετεν εἰς τὴν λάμψιν τῶν θελητῶν τῆς.

Τὸ καλύπτρον τὸ πρόσωπον καὶ τὸν τράχηλον αὐτῆς ἐρύθημα, τὸ ἐλαφρὸν στοργύλωμα τοῦ κόλπου, οἱ ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ σκέψεων ἀπλανεῖς γινόμενοι ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, τὰ πάντα προέδιδον τὴν εὐχάριστον ταραχὴν, εἰς ἣν διετέλει ἡ καρδία τῆς.

Αἱ θεαὶ τῆς ἠσχαλοῦντο ἀδικαίως εἰς τὸ νὰ περιφέρονται περίξ αὐτῆς, διότι αἱ ἄγχοι μείνασαι θεαὶ ἐπιδεικνύουσι συνήθως μέγιστον ἐνδιαφέρον εἰς τὰς τοιαύτης φύσεως σοβαρὰς συμβουλάς περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ὤφειλε νὰ προσενεχθῆ, τί νὰ εἴπῃ καὶ πῶς νὰ ὑποδεχθῆ τὸν προσδοκώμενον μνηστῆρα.

Ὁ βαρόνος ἠσχαλεῖτο οὐχ ἦττον θερμῶς εἰς τὰς προπικρασθεῖς.

Ἀληθῶς εἶπειν, οὐδὲν εἶχε νὰ πρᾶξῃ, πλὴν ἐκ φύσεως ἦτο ἀεικίνητος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ ἐν ἀναπαύσει, ἐνῶ ἔβλεπε πάντας τοὺς περὶ ἑαυτὸν κινουμένους. Δὲν ἔπαυε, λοιπὸν, νὰ διατρέχῃ τὸν πύργον ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω με ὕψος ὑπερβολικῆς στενοχωρίας, ἀναγκάζων συνεχῶς τοὺς ὑπηρέτας νὰ δικαίωται τὰς ἐργασίας των, ὅπως παραινέσῃ αὐτούς νὰ ὦσιν ἐπιμελεῖς καὶ βομβῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις καὶ ἐν τοῖς θαλάμοις ἐξ Ἰσοῦ ἀνήσυχος καὶ ἐνοχλητικὸς ὅσον χαλκόμευια ἐν θερμῇ θερινῇ ἡμέρᾳ.

Ἐντοσοῦτῳ, ὁ σιτευτὸς μύσχος εἶχε σφαγῆ, τὰ δάση εἶχον ἀντηγήσει ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῶν θηρευτῶν, τὸ μαγεῖρεῖον ἦτο πλήρες καλῶν φαγητῶν, αἱ οἰνοθήκαι εἶχον παρᾶσχει λίμνην οἴνων τοῦ Ρήνου καὶ τῆς Φέρνης καὶ αὐτὸς δ' ὁ μέγας πῖθος τῆς Ἐϊδελβέργης εἶχεν ὑποβληθῆ εἰς συνεισφοράν.

Πάντα ἦσαν ἔτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ διακεκριμένου ξένου μετὰ πομπῆς, κατὰ τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς γερμανικῆς φιλοξενίας—ἀλλ' ἡ ἔλευσις τοῦ ξένου ἐβράδυνε πολὺ.

Αἱ ὦραι ἀλληλοδιαδόχως παρήρχοντο, ὁ ἥλιος εἶχε κκλύψει, διὰ τῶν θνησκουσῶν ἀκτίων του, τὰ πλοῦσια δάση τοῦ Ὁδενβαλδ, νῦν δ' ἐχρῶσιζε τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων.

Ὁ βαρόνος ἀνέρχεται εἰς τὴν ὑψηλοτέραν σκοπιὰν τοῦ πύργου καὶ ἐντίνει τὸ βλέμμα ἐπ' ἐλπίδι νὰ ἴδῃ τὸν κόμητα καὶ τὴν ἀκολουθίαν του ἐμφανιζομένους εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἐπὶ τέλους, ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν αὐτούς· ὁ ἦχος τοῦ κέρατος, πρὸς ἐρχόμενος ἀπὸ τῶν κοιλάδων, ἐκυμάτιζεν εἰς τὸν ἀέρα, ἐπαναλαμβάνομενος ὑπὸ τῆς ἠχοῦς τῶν βουνῶν.

Ἐφαίνοντο ἐν τῷ βάθει πλῆθος ἰππέων προβακινόντων βραδέως διὰ τῆς ὁδοῦ, οἵτινες ὅμως, μόλις ἀφικόμενοι εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, αἴφνης μετέβαλον διεύθυνσιν.

Ἡ τελευταία ἀκτίς τοῦ ἡλίου ἐσθέσθη, αἱ νυκτερίδες ἤρχισαν τοὺς ἐλιγμούς των εἰς τὸ σκόφως, ἡ ὁδὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ τοῦ σκότους καὶ ὁ ὄφθαλμὸς οὐδὲν πλέον διέκρινεν εἰμὴ ἓνα χωρικόν, ἐπανερχόμενον ἀπὸ τῆς ἐργασίας καὶ βραδέως ἀφικνούμενον εἰς τὴν καλύβην του.

Ἐνῶ ὁ γηραιὸς πύργος τοῦ Λανδσχόρτ ἦτο βεβητισμένος εἰς τὴν ἀνησυχίαν, σκηνὴν λιαν διαφέρουσα συνέβαιεν εἰς ἕτερον μέρος τοῦ Ὀδενβαλδ.

Ὁ νεαρὸς κόμης Φὸν Ἄλτεμβουργ ἠκολούθει ἡσύχως τὸν δρόμον του μὲ τὸ σοβαρὸν καὶ βραδύ ἐκεῖνο βῆμα, δι' οὗ πᾶς ἀνὴρ βαδίζει πρὸς τὸν γάμον, ἀφοῦ ἀπηλλάγη τῆς ἐνοχλητικότητος τῶν ἐρωτήσεων τῶν φίλων του, καὶ εἶναι βέβαιος, ὅτι περιμένει αὐτὸν ἡ μνηστὴ του, ὡς περιμένει αὐτὸν τὸ γεῦμα μετὰ μακρὰν ὁδοπορίαν.

Εἰς Βύρτσπουργ εἶχε συναντήσει συνάδελφόν του τινὰ ἐν τῷ στρατῷ, μεθ' οὗ εἶχε συνυπηρετήσει εἰς τὰ μεθόρια, τὸν Ἐρμάννον Φὸν Στάρκενφουστ, ἓνα τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ εὐγενεστέρων Γερμανῶν ἰπποτῶν, ὅστις ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ στρατοῦ.

Ὁ πύργος τοῦ πατρός του δὲν ἀρίστατο πολὺ τοῦ πύργου τοῦ βαρόνου Λανδσχόρτ, εἰ καὶ κληρονομικὴ ἔρις εἶχε καταστήσει ἐχθρὰς καὶ ξένας πρὸς ἀλλήλας τὰς δύο οικογενεῖας.

Ἐν τῇ διαχύσει καὶ τῇ θερμῇ τῆς ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως, οἱ ἡμέτεροι δύο νέοι διηγήθησαν ἀλλήλοις τὰ παρελθόντα συμβάντα καὶ ὁ κόμης ἀφηγήθη ἐκτενῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐπικειμένου γάμου του, μὴ παραλιπὼν τὴν προσθήκη, ὅτι δὲν εἶχεν ἴδει τὴν μνηστὴν του, ἀλλ' ὅτι εἶχον ποιήσει αὐτῷ τὴν μεθυστικωτέραν περιγραφὴν τῶν θελημάτων της.

Οἱ δύο φίλοι ἠκολούθουν τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἐπομένως ἀπεφάσισαν νὰ συνοδοιπορήσωσιν, ὅπως δὲ το πράξωσιν ἀνετώτερον, ἐγκατέλιπον τὴν Βύρτσπουργ ἑνωρὶς, ὁ δὲ κόμης ἔδωκε διαταγὰς, ὅπως ἡ συνοδία του κινηθῆ βραδύτερον καὶ προφθάσῃ αὐτόν.

Οἱ δύο νέοι διεσκεδάσαν τὴν ἀνίαν τῆς ὁδοπορίας διὰ τῶν ἀναμνήσεων στρατιωτικῶν συμβάντων· ἀλλ' ὁ κόμης καθίστατό πως ὀχληρὸς, ἐπανερχόμενος, ὑπὲρ τὸ δέον, εἰς τὰ ὑποτιθέμενα θέλητρα τῆς μνηστῆς του καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν του.

Οἱ συνοδοιπόροι, συνομιλοῦντες, εἰσέ-

δυσαν μεταξὺ τῶν ὁρέων τοῦ Ὀδενβαλδ καὶ μάλιστα εἰς τινὰ τῶν μάλλον δασυδῶν καὶ μονήρων φαράγγων αὐτῶν.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ δάση τῆς Γερμανίας ἐλυμαίνοντο πάντοτε λησταὶ οὐχ ἤττον ἢ ὅσον τοὺς πύργους καὶ τὰ φρούρια αὐτῆς φαντάσματα· πλὴν, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐποχὴν, οἱ πρῶτοι ἦσαν πολυάριθμοι, ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν ἀπολυθέντων στρατιωτῶν.

Δὲν θέλει θεωρηθῆ λοιπὸν παράδοξον, ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἰππῶται προσελήθησαν ὑπὸ συμμορίας ληστῶν ἐν μέσῳ τοῦ δάσους. Καὶ ἠμύνθησαν μὲν ἐρωμένως, ἀλλὰ παρ' ὀλίγον κατεβάλλοντο, ὅτε ἀφίκετο ἡ συνοδία τοῦ κόμητος.

Εἰς τὴν θάαν τῆς ἐπερχομένης ἐπικουρίας, οἱ λησταὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, πλὴν ὁ κόμης εἶχε λάβει θανατηφόρον τραῦμα, ἐπομένως ἐδέησε νὰ ἐπαναγάγῃσιν αὐτὸν βραδέως καὶ ἡρέμα εἰς τὴν Βύρτσπουργ.

Μοναχὸς τις, θεωρούμενος ἀξιὸς ἰατρὸς τῶν τε σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν, προσεκήθη ἐκ πλησιοχώρου Μονῆς, ἀλλὰ τὸ ἡμισυ τῆς ἐπιστήμης του ἀπεδείχθη ἀνωφελές, διότι αἱ στιγμαὶ τῆς ζωῆς τοῦ δυστυχοῦς κόμητος ἦσαν ἠριθμημένα.

Οὗτος, κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας, ἐξώρρισε τὸν φίλον του νὰ πορευθῆ παραχρῆμα εἰς τὸν πύργον τοῦ Λανδσχόρτ καὶ νὰ καταστήσῃ γνωστὸν τὸ ἀπαίσιον αἵτιον, τὸ ὅποσον ἐκώλυεν αὐτὸν τοῦ νὰ μεταβῆ εἰς συνάντησιν τῆς μνηστῆς του.

Δὲν ἦτο μὲν ὁ περιπαθέστερος τῶν ἐραστῶν, ἦτο ὅμως ὁ ἀκριθέστερος τῶν ἀνθρώπων, ἐπομένως ἐπεθύμει διακαῶς, ὅπως ἡ παραγγελία του ἐκπληρωθῆ μεθ' ἀδρότητος καὶ ἄνευ ἀναβολῆς.

Ἐὰν τοῦτο δὲν γίνῃ, εἶπε, δὲν θὰ κοιμηθῶ ἤτυχος ἐν τῷ τάφῳ.

Τὰς δὲ τελευταίας λέξεις ἐπανάλαβε μετ' ἐκτάκτου ἐπισημότητος.

Ἡ τῆς παραγγελίας ταύτης ἀποδοχὴ καὶ ἡ περὶ τῆς ταχίστης ἐκπληρώσεως ὑπόσχες οὐδένα ἐπεδέχοντο, ἐν ἐκείναις ταῖς στιγμαῖς, δισταγμὸν, ὅθεν ὁ Στάρκενφουστ προσεπάθησε ν' ἀπιδώσῃ αὐτῷ τὴν γαλήνην καὶ ὑπεσχέθη νὰ γίνῃ ὁ πιστὸς ἐκτελεστής τῆς τελευταίας βουλήσεώς του, πρὸς ἐπιβεβαιώσιν δὲ τῆς ὑποσχέσεώς του ἔτεινε αὐτῷ τὴν δεξιάν. Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἔλαβε καὶ ἔθλιψεν αὐτήν, ἀλλὰ, μετ' ὀλίγον, κατελήφθη ὑπὸ παραληρημάτων, ἐλάλησε περὶ τῆς μνηστῆς του, περὶ τῶν ὑποσχέσεών του, περὶ τοῦ δοθέντος λόγου του, ἐζήτησεν ἵππον, ὅπως δράμῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ Λανδσχόρτ καὶ ἀπέθανεν, ἐνῶ, κατὰ φαντασίαν, εἶχεν ἰππεύσει.

Ὁ Στάρκενφουστ ἐξέπεμψε στεναγμὸν καὶ ἔχυσε δάκρυ στρατιώτου ἐπὶ τῷ πρόφωθον θανάτῳ τοῦ συναδέλφου του, εἶτα δ' ἀνελογίσθη τὴν δυσχερῆ ἐντολήν, ἧς τὴν ἐκτέλεσιν ἀνέλαβεν.

Ἡ καρδία του ἐπέζετο καὶ τὸ λογικόν του ἦτο τεταραγμένον, διότι ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῆ ἀπρόσκλητος ἐνώπιον ἐχθρικῶν προσώπων, τῶν ὁποίων ἤθελε ψυχρᾶναι τὴν ἀγαλλίσιν δι' ἀπαίσιων εἰδήσεων. Ἄφ'

ἐτέρου ὅμως ἡ περιεργία ἐψιθύριζεν εἰς τὰς ἀκοὰς αὐτοῦ, ὅτι ὤφειλε νὰ ἴδῃ τὴν ἐπὶ κάλλει διάσημον Κατσενελλενβόγκεν, τὴν οὕτως ἐπιμελῶς ἀπομακρυνομένην τοῦ κόσμου, διότι ἦτο περιπαθὴς θαυμαστῆς τοῦ ὠραίου φύλου, ὁ δὲ χαρακτήρ του ἐνεῖχέ τι ἐπιχειρηματικῆς ἐκκεντρικότητος καὶ ἐτρέλλαιεν αὐτὸν διὰ τὰ ἔκτακτα συμβάντα.

Πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῆ, συνησχολήθη μετὰ τῆς εὐλαβοῦς ἀδελφότητος τῆς Μονῆς περὶ τῶν εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ φίλου του ἀναγκαίων, ὅστις ἔμελλε νὰ ταφῆ εἰς τὴν Μητρόπολιν τῆς Βύρτσπουργ παρὰ τοὺς τάφους τῶν συγγενῶν του.

Εἶναι ἤδη καιρὸς νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν οἰκογένειαν τῶν Κατσενελλενβόγκεν, οἵτινες ἀνυπομόνως περιέμενον τὸν ἐαυτῶν ξένον καὶ ἔτι μάλλον ἀνυπομόνως τὸ γεῦμα των, νὰ ἐπανεέλθωμεν δ' ἐπίσης εἰς τὸν ἀξιόλογον βαρόνον, ὅστις ἀνέπνεε τὸν καθαρὸν ἀέρα ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς σκοπιᾶς.

Ἔπεται τὸ τέλος.

Δ **

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα γαλλικὰ βιβλία, μὲ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἧτοι πρὸς φράγκα γρῶσά 3.50 ἕκαστος τόμος, ἐλευθ. ταχυδρομικῶν 3.80 :

LE DOSSIER DU GÉNÉRAL BOULANGER, par UN CURIEUX.

GISELLE RUBENS, par ERNEST DAUDET.
LES GIGOLOTS DE CES DAMES, par INAUTH...
L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU, par E. BRAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L. DIDIEE.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN MALIC.

PORTRAITS D'AUJOURD'HUI, par ADOLPHE RACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.
LES FINESSES DE PİNTEAU, par CHARLES LEROY, illustré.

LES FEMMES NIQUIÉTANTES ET LES MARIS COMIQUES, par DANIEL DARC.

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ***.

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHAU, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JABGLÉ, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES S'CRONGNIEUGNIEU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES FEMMES JUGÉES PAR LE DIABLE, par G. CLAUDIN.

GRIPPE-SOLEIL, par F. DU BOISGOBEY.
HONNÊTE ? par E. ERISH ET N. LAVAL.

GAULOISERIES NOUVELLES, par ARMAND SILVESTRE.

LA VIE EN CHEMIN DE FER, par PIERRE GIFFARD.

L'HYGIÈNE DE L'AMOUR, par MANTEGAZZA.
LE TOUT BERLIN, par ***

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίως προπληρωτέας συνδρομὰς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιευόμενα ὅπως νέα μυθιστορήματα.